

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Mrázik Mária ügyvéd (.....) (.....) felperesnek a dr. Bartkó Róbert ügyvéd (.....) által képviselt (.....) alperes ellen kölcsön megfizetése iránti perében - amely perbe felperes pernyertességének előmozdítása érdekében a dr. Duda Attila ügyvéd (..... által képviselt (.....) beavatkozott - a Fővárosi Bíróság 2011. augusztus 31-én kelt 32.G.41.217/2008/77. számú ítéletével szemben az alperes fellebbezése folytán - nyilvános tárgyaláson - meghozta az alábbi

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.000.000 (egymillió) forint + áfa összegű, felperesi beavatkozóknak 500.000 (ötszázezer) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Felperes képviselőjére 2007. november 5-től 2008. április 11-ig vezérigazgatóként a felperesi beavatkozó volt jogosult. 2008. április 11-én előzetes letartóztatásba került.

A PSZÁF 2008. április 11-én kelt határozatával a felpereshez felügyeleti biztost rendelt ki, 2008. augusztus 15-től felperest végelszámoló képviseli.

Felperes, mint hitelező a 2006. március 21-én kelt, utóbb módosított kölcsönszerződéssel 100.000.000 forint kölcsönt nyújtott alperesnek 2008. március 31-i visszafizetési határidővel.

Alperes 2006. március 22-én kelt szerződéssel 100.000.000 forint kölcsönt nyújtott a perben nem álló-nak 2007. március 31-i lejáratú határidővel, amely társaság ezt megelőzően a 2006. február 26-án kelt szerződéssel 99.960.000 forint vételáron megvásárolta az helyrajzi szám alatti 99.852 m² alapterületű, kivett üzem megnevezésű belterületi ingatlant (továbbiakban ingatlan).

(A cégnyilvántartás adatai szerint felperesi beavatkozó 2005. szeptember 22-ig a betéti társaság beltag képviselője volt.)

Az alperes a-vel szembeni (100.000.000 forint és járulékai) kölcsönszerződésből eredő követelését 2006. március 28-án a perben szintén nem álló-re engedményezte (faktorálta) 104.000.000 forint vételár ellenében 2007. január 31-i fizetési határidővel.

A felperes, mint zálogjogosult és az alperes, mint zálogkötelezett az alperes előbbi követelése erejéig alperes felperessel szemben fennálló tartozása biztosítására 2006. március 29-én megkötött zálogszerződéssel követelést terhelő zálogjogot alapítottak.

A 7. pont szerint a felperes jogosult a követelésének biztosítására szolgáló követelésből kielégítést keresni, ha az alperessel szembeni követelése esedékessé válik.

A betéti társasággal szembeni követelését az ingatlanra bejegyzett jelzálogjoga biztosította.

Az alperes és a 2006. július 12-én és 2007. június 30-án a faktoring szerződést módosították, az engedményezés ellenértékét (vételárat) 109.000.000 forintra felemelték, a fizetési határidőt 2008. június 30-ban határozták meg, s megállapodtak abban, ha a vételárat a engedményes nem fizeti ki, akkor az alperes jogosult a követelést az engedményes javára jelzálogjoggal biztosított ingatlannal szemben a zálogjog jogutódlásán keresztül közvetlenül érvényesíteni.

Felperes a 2007. december 28-án kelt adásvételi szerződéssel 18.000.000 forint vételár ellenében megvásárolta a-tól az ingatlant.

(A szerződésből több eltérő tartalmú példány is készült az ingatlant terhelő zálogjogosult személye tekintetében. A földhivatalhoz 2008. január 29-én benyújtott példányon az szerepel, az ingatlant a javára 100.000.000 forint és járulékai erejéig jelzálogjog terheli. A jogosult 2007. december 27-én hozzájárult a jelzálogjog törléséhez és kiadta az eladó részére a szükséges törlési engedélyeket.)

A még a szerződéskötést megelőző napon, 2007. december 27-én nyilatkozatot írt alá, miszerint hozzájárul az ingatlanra bejegyzett 100.000.000 forint összegű jelzálogjoga törléséhez.

Az ingatlanon a javára bejegyzett jelzálogjog törlése iránti kérelem 2008. január 22-én került a földhivatalhoz benyújtásra, a földhivatal a jelzálogjogot 2008. február 19-én kelt határozatával törölte az ingatlan tulajdoni lapjáról.

A felpereshez kirendelt felügyeleti biztos részére 2008. április 21-én a felperes parki irodájában fellelt iratok, így az alperessel létrejött kölcsönszerződés is átadásra került.

Ezt követően a felperesnél 2008. május 20-án tartott belső ellenőrzés során az egyik dossziéból előkerült egy egy oldal terjedelmű 2008. március 4-i keltezésű háromoldalú megállapodás (továbbiakban megállapodás), mely az abban írtak szerint a felperes, az alperes és a között jött létre a keltezés napján.

A megállapodásban rögzítették, a felperes 2007. december 28-án megvásárolta a-tól az ingatlant, melyet 100.000.000 forint tőke és járulékai erejéig a javára bejegyzett jelzálogjog terhelt. Rögzítették továbbá, a felperesnek a mai napon 100.000.000 forint tőke és 9.315.068 forint kamat követelése áll fenn az alperessel szemben. A 3. pontban megállapodtak abban, az ingatlant terhelő 100.000.000 forint tőke és járulékai jelzálogjogának részéről történő törlésével a felperes teljesítettnek tudja be az alperessel szembeni 100.000.000 forint tőke és kamatai követelését.

Az okiraton felperes részéről a felperesi beavatkozó, alperes részéről, a részéről aláírása látható.

Felperesnél a megállapodás iktatásra, könyvelésre nem került, felperes könyvviteli nyilvántartása a 100.000.000 forint és járulékai alperesi tartozást változatlanul követelésként tartotta nyilván.

Miután felperesnél kétség merült fel az okiraton szereplő felperesi beavatkozó aláírás valóságága tekintetében, a felügyeleti biztos 2008. június 17-én megbízta igazságügyi írásszakértőt a vizsgálattal, aki 2008. június 18-i írásszakértői véleményében megállapította, a megállapodáson a aláírása kétséget kizáróan nem a névtulajdonostól származik.

A felpereshez kirendelt felügyeleti biztos 2008. júniusában felszólította alperest 110.000.000 forint és járulékai kölcsöntartozása megfizetésére.

Alperes 2008. június 27-én kelt válaszlevelében közölte, „tartozás nem áll fent, mivel a és a közötti megállapodás alapján a tartozása beszámítással teljesítésre került az hrsz. ingatlan részéről történt 2007. december 28-i megvásárlásával és az ingatlant már korábban terhelő jelzálogjog mentesítésével összefüggésben.”

A felperesi beavatkozó 2008. július 23-án meghatalmazást adott ügyvédnek meghatalmazott védői eljárásra.

..... a felperesi beavatkozót az előzetes letartóztatásban látogatta, egy pontosan meg nem határozható alkalommal felperesi beavatkozóval több példányban aláíratott egy egyoldalas okiratot.

Felperes 2008. augusztus 12-én előterjesztett keresetében alperest a Ptk. 523. § (1) bekezdése alapján 110.000.000 forint és ennek 2008. március 31-től a kifizetésig járó Ptk. 301/A. § szerinti késedelmi kamata és perköltség megfizetésére kérte kötelezni.

Előadta, a 2006. március 21-i kölcsönszerződés szerint a 100.000.000 forint kölcsönt és kamatait alperesnek 2008. március 31-ig kellett visszafizetnie, alperes a fizetési felszólítást követően nem teljesített.

(Felperes adminisztrációs hibából ugyanezen követelés iránt 13.G.41.204/2008. számon is pert indított a Fővárosi Bíróságon. Ezen keresetlevelében már hivatkozott a megállapodás érvénytelenségére, s mellékelte írásszakértő véleményét is. Alperes a keresetlevelet 2008. szeptember 4-én vette át.)

Alperes a kereset elutasítását, felperes perköltségben marasztalását kérte arra hivatkozással, a felperes követelése 2008. március 4-én beszámítás útján megszűnt. Tekintettel arra, a -vel szembeni követelésének összege, amelyre a jelzálogjog vonatkozott, megegyezett a felperes vele szembeni követelése összegével, a háromoldalú nyilatkozatban 2008. március 4-én megállapodtak abban, a felperes a zálogjoga törlésével teljesítettnek tudja be a 100.000.000 forint és kamatai vele szembeni tartozását. Mellékelte a hivatkozott megállapodás másolati példányát.

Felperes ezt követően szakértői véleményére hivatkozva szerződési akarata hiányában a Ptk. 205.§-a alapján vitatta a megállapodás érvényes létrejöttét, s az aláírás hamisítás miatt annak jogszabályba ütköző voltát állította.

Alperes 2008. november 13-án a 2008. szeptember 24-én kelt, igazságügyi írás- és nyomszakértő által, megbízásából készített írásszakértői véleményt mellékelte, melyben a szakértő az alperes által részére 2008. szeptember 23-án átadott megállapodáson szereplő aláírásról azt állapította meg, az a névviselőtól származik.

Mindkét fél becsatolta a megállapodás birtokában lévő eredeti példányait.

Az elsőfokú bíróság a kirendelt igazságügyi kéz- és gépirás szakértő feladatává tette annak megállapítását a csatolt megállapodás példányokon a névaláírástól származik-e, azok egy időben készültek-e, megállapítható-e, melyik irat készült korábban.

A szakértő 2009. április 14-én előterjesztett, 2009. október 20-án kiegészített szakvéleményében rögzítette, az aláírások két különböző személytől származnak, a felperesi példányon kézeredetét kategorikusan ki kell zárni az aláírás készítéséből, míg az alperes birtokában lévő példányának vitatott aláírása kategorikusan a névtulajdonos kezétől származik. A két irat között az a különbség, a szövegszerkesztővel készített szövegek egymást nem fedik, egyiken a aláírás valódi, a másikon utánzat, az irat többi aláírása és a bélyegzőlenyomata azonosnak tűnik. Nem lehet szakértői eszközökkel, módszerekkel választ adni arra, az alperes által csatolt példány mikor, milyen körülmények között készült. Azt lehet feltételezni, azokat nem egy szövegszerkesztő folyamat keretében készítették. Egymásnak nem fénymásolt példányai. Rámutatott, nem ismert olyan vizsgálati eszköz, módszer, amivel az abszolút keletkezési idő meghatározható. A relatív időmeghatározás sem lehetséges, ha a különböző grafikai elemek nem keresztezik egymást. Jelen esetben azt lehet feltételezni, az a megállapodás példány keletkezhetett később, amelyen a aláírás nem a névtulajdonos kezétől származik. „Továbbá azt is valószínűsíteni lehet, hogy a másik példányt később egy másik számítógéppel, nyomtatóval készítették, rendkívül jó minőségű utánozott aláírással ellátva.”

Az elsőfokú bíróság széles körű tanúbizonyítást is folytatott. Meghallgatta tanúként felperes korábbi vezérigazgatóját, az akkor még a perben beavatkozóként el nem jártot, a ügyvezetőjét, a ügyvezetőjét, a felperesi beavatkozó védői képviselőjét ellátó ügyvédet és ügyvédet, felperes perbeli időszakban (2007. október 1-2008. december 15.) alkalmazásban állt számviteli vezetőjét,, az ingatlan adásvételi szerződést szerkesztő, ellenjegyző ügyvédet, valamint alperes törvényes képviselőjét igazgatósági tagot.

..... 2010. március 16-án előadta, 2008. április 11-én őrizetbe vették, tudomása szerint az alperesnek nyújtott kölcsön addig nem került visszafizetésre. A 2008. március 4-i megállapodást a vele szembeni munkaügyi perben kapta meg, azon nem az ő aláírása szerepel. 2008. március 4-én nem volt szükség az ingatlan tehermentesítésére, mert a jelzálogjog már törlésre került. A 2006. március 29-i zálogszerződés a könyvvizsgáló javaslatára született meg. A megállapodás elért alperesi példányára végül úgy nyilatkozott, azt valóban ő írta alá, azonban csak 2008. szeptemberben. Az aláírandó példányokat ügyvéd vitte be hozzá kérésére. Elkerülte a figyelmét, ez a perbeli ügyletre vonatkozik, rossz állapotban volt. többször is megkereste és megkérte, azt vallja, a megállapodás 2008. márciusban született.

..... ügyvéd által 2009. december 1-jén írt feljegyzést csatolt. A feljegyzés szerint a meghatalmazott védőként 2008. július 23-i megbízásától 4-5 hónapon át napi rendszerességgel látogatta-ot.-nal a személyes találkozásra első alkalommal 2008. szeptemberében kerülhetett sor, második vagy harmadik alkalommal hozta szóba azt a pert, amelyben a-nek 100 millió forintos kereseti követeléssel kellett szembenéznie. Ezt követően mutatott részére egy fénymásolatban nála lévő, egy oldal terjedelmű, a és által aláírt papírt, amelyről elmondta, nincs a birtokukban az eredeti példány, ez rendkívül fontos lenne, ugyanis a perben szükséges felhasználni a dokumentumot, és ezzel 100 millió forintnyi jogtalan felperesi követelést lehetne letudni. Ezzel egyidejűleg vagy egy következő alkalommal, de átadott részére az előbb említett dokumentumból 4-5 db, senki által alá nem írt ún. „szűz” példányt és megkérte, a következő beszélő alkalmával adja át azokat-nak, és kérje meg, lássa el ezen példányokat a kézjegyével. A dokumentumokon az eredeti, jóval korábbi dátum szerepelt. 3 vagy 4 példányban aláírta az egy oldal terjedelmű dokumentumot, amit másnap átadott-nak.

..... 2010. december 1-jén előadta, a-ben 2005. után hozta a döntéseket, nem igaz, hogy strómanként szerepelt volna a cégben. Néha adott neki tanácsokat, de nem utasította.

Emlékezete szerint üres példányokat vitt be neki, azok egyértelműen a megállapodás példányai voltak. Előadta, ilyen tartalmú megállapodást alperessel nem kötött, azért írta alá utólagosan, mert azt állították, az érdekében történik.

..... előadta, a megállapodást, annak 6 vagy 7 példányát 2008. március 4-én-on írta alá-nal együttesen, 2008. március 4-ét követően ilyen háromoldalú megállapodást nem írt alá. A megállapodást akkor még a felperes nem írta alá.-tal nem tárgyalt, intézte az ügyeket. Természetesen kapott vissza 1-2 napon belül aláírt példányt a március 4-i megállapodásból, azt hozta neki vissza. Ez a könyvelésen megvan. Az ingatlanon a-nek jelzálogjoga állt fenn. Az ingatlant felperes meg kívánta vásárolni, ehhez szükség volt ahhoz, a jelzálogjog lekerüljön az ingatlanról, ezért a Kft. 2008. januárjában a kérelmet be is nyújtotta a földhivatalhoz. A jelzálogtörléshez már korábban kiadta a

nyilatkozatot, ez nyilvánvalóan részéről nem történt ingyenesen. Ezért került sor a megállapodás aláírására, illetőleg azért „a pénznek ne kelljen körbe mennie ennyi fél között”. Alperestől a Kft. követeléseket vásárolt. A megállapodás az alperessel szembeni követelést nem rendezte, azt másképp rendezték.

..... előadta, az ingatlan adásvételi szerződés háttértárgyalására nem tud nyilatkozni, ugyanis minden ügyet intézett azt követően is, őt 2005-ben megkérte az ügyvezetés átvételére. A 99 millió forintért vásárolta meg az ingatlant, de azért került 18.000.000 forint vételár a szerződésbe, mert jelentős összegű jelzálogjog is terhelte az ingatlant, őt így tájékoztatták. Feladata arra korlátozódott, aláírja, amit elé tettek. utasította őt, mit tegyen. A Bt. az alperestől az ingatlan megvásárlására kapta a kölcsönt.

..... úgy nyilatkozott, valamikor szeptemberben vagy október elején vihette be az egyoldalas okiratot aláírásranak. kérte meg erre. Valószínűsíteni tudja csak, hogy az eléárt megállapodás volt az, amit bevitt, és előtte aláírt. Valóban úgy történt, ahogy a feljegyzésében szerepel, akkor még frissebbek voltak az emlékei, az abban írtakat fenntartja. beszámítható állapotban volt, minden tekintetben tudta, miről beszélnek. kérte meg, vegye fel a kapcsolatotnal. Aláírásra csak egyetlen egy alkalommal vitt be okiratot.

.....nal szembesítése során úgy nyilatkozott, „nem mondta és nem állította soha, a március 4-én kelt megállapodást vitte volna behoz. Csak azt állítja, arra emlékszik, hogy egy egyoldalas okiratot vitt be, s hogy fél a felperes és az alperes volt”. Határozottan állította, az egyoldalas okiraton aláírás nem volt.

..... előadta, 2010. februárjában kereste meg. 2010. február közepén az irodájában és találkoztak, ekkorot a március 4-i megállapodás megkötése elismerésére kérte, tehát nem csak az aláírása elismerésére..... vitatta, hogy a megállapodás megtörtént volna, ennek ellenkezőjét állította.

..... elmondta, nem is írhatta volna alá a szerződést, mert a másodhelyi aláírás hiányzik róla, valamint a bélyegző is hamis. 2010. március 3-i találkozó alkalmával szintén próbálta meggyőzniot arról, hogy ismerje el a megállapodás megkötését, mert ez érdeke.

.....-ral egy alkalommal találkozott, akkor azt mondta neki, igen, ő vitte be a megállapodást a BV-be, és íratatta alá-tal. Kifejezetten emlékezett és úgy nyilatkozott, erről fog egy ügyvédi feljegyzést készíteni, s már bánta, hogy ebben részt vett.

A tanú hivatkozott arra is, nem értette, mi szükség volt a hamisításra, ha van eredeti okirat is.

..... előadta, a büntető eljárás során a VPOP vizsgálatához a náluk fellelhető összes szerződést lefénymásolták és átadták a VPOP-nek április 10. és 12. között. Az átnézett, átadott iratok között a megállapodást nem találták. Amikor ezt követően a belső ellenőrzés részére készítették össze az iratokat, akkor sem találták a megállapodást. Csak amikor a belső ellenőrzés jött, akkor hirtelen előhúzott egy okiratot, illetőleg azt közölte, itt van egy olyan megállapodás, amit nem könyveltek le. A belső ellenőr azt mondta, ott volt benn a dossziében.

A felperes számviteli nyilvántartásban nem szerepelt, hogy megtörtént a kölcsönösszeg teljesítése, nem volt lekönyvelve. A megállapodás iktatásának sem volt nyoma az úti irodában sem. Egy kolleganő jelezte, a megállapodáson az aláírás nemtól származik, így került sor írásszakértői vélemény beszerzésére. Ezt a követelést 100 % értékvesztésként tartották nyilván, mint aminek kétes a megterülése. A 100 millió forintos kölcsönt hosszú lejáratú kölcsönként tartották nyilván, ami zálogjoggal biztosított kölcsön volt. Az ingatlan megvásárlását követően felmerült, a kölcsönszerződés biztosíték nélkül marad, mert ennek a szerződésnek az ingatlan volt a biztosítóka.

..... előadta, az adásvételi szerződés elkészítésére felperestől kapta a megbízást. A felek tárgyalásain nem vett részt, arra nézve, milyen egyeztetések folytak, nem tud nyilatkozni. Arra nézve, mi kerüljön az ingatlan adásvételi szerződésbe, határozottan úgy nyilatkozott, hogy csaktól éstól kapott instrukciókat. A nevében tárgyal, ő is bízta meg. Számára a és felperes egyet jelentett-tal. azért tárgyal az ügyben, mert volt olyan jelzálogjog az ingatlanon, amihez köze volt. A jelzálogjog törlésének okát a felek nem indokolták.

..... egyebek mellett előadta, a megállapodásttal írta alá a felperes irodájában 2008. március 4-én, akkor már azt a törvényes képviselőjeon aláírta. 6-7 megállapodás példányt vitthoz, ő ebből 2 általa aláírt példányt adott a részére vissza, tehát van még egy eredeti, felperes által is aláírt példány a birtokában.nak valóban bemutatta a megállapodás aláírt, fénymásolt példányát, de aláírásra semmiféle okiratot e körben neki nem adott át, tehát nem adta át a március 4-i megállapodást, főleg nem annak egy aláíratlan példányát, így az ügyvéd aláírt megállapodást nem is hozott neki vissza.ot nem próbálta rávenni irodájában az okirat aláírására, mert rendelkezett megfelelő okirattal. Felperes az ingatlant az alperessel szembeni kölcsönfedezetnek tekintette.

Felperes a keresetét változatlanul fenntartotta. Állította, 2008. márciusában a megállapodás nem jött létre, azt a felperesi beavatkozó akkor írta alá, amikor képviseleti jogosultsággal nem rendelkezett, a követelése ezáltal beszámítással nem szűnt meg. Alperes nem tudta bizonyítani, 2008. március 4-én valamennyi fél eredeti aláírásával létrejött a vélekedése szerint beszámítás alapjául szolgáló okirat.

Ebből következően beszámításra nem alkalmas a-t megillető zálogjog törlésének „feltételezett ellenértéke” az alperes többször módosított kölcsönszerződésből eredő tartozásába. A kölcsönszerződés iratai a felügyeleti biztos részére átadásra kerültek, a nem iktatott, hamis aláírással ellátott megállapodást azonban csak a belső ellenőrzés vizsgálatakor lelték fel. A megállapodás aláírására 2008. szeptember 4-e és 22-e közötti időpontban kerülhetett sor, azt követően, hogy alperes a hamis példányról a párhuzamosan indított perből tudomást szerzett és még nem bízta meg szakértőt. Egyébiránt a háromoldalú megállapodás létrejöttét az alperes sem említette még a fizetési felszólításra írt válaszlevelében. A számviteli nyilvántartásban sem lett könyvelve a kölcsön visszafizetése. A követelés a tevékenységet záró és a vagyonelszámoló nyitómérlegben is szerepel a könyvvitelében, mint vagyonelem. A bélyegző nyilvántartás adatainak ellenőrzésével is megállapítható, az eredeti aláírással ellátott megállapodás példány keletkezetett később, tekintve a hamis példány már 2008. júniusában is rendelkezésére állt. A hamis aláírással ellátott okiraton a bélyegzőlenyomat a bélyegző nyilvántartásában nem szereplő bélyegzőről származik. Az ingatlan adásvétele a megállapodástól független jogügylet volt, nem volt szükséges a jelzálogjog törlését ellentételezni, mivel a földhivatal a tulajdonjog változás tényét már egy tehermentes ingatlanra jegyezte be 2008. januárjában. Ezt támasztja alá az is, a 2008. december 27-i nyilatkozata egy nappal korábban kelt, mint az adásvételi szerződés, ez utóbbi okirat pedig semmilyen módon nem utal a jelzálogjog ellentételezésére. Tekintve, a vételár csökkentve lett, ezáltal a jelzálogjog akár fenn is maradhatott volna az ingatlanon. Hivatkozott arra is, a perrel érintett jogügylet az alapszabály 5.2.7. és 5.2.6. h) pontja értelmében az Intéző Bizottság hatáskörébe tartozott, annak felhatalmazása nélkül a vezérigazgató nem járhatott el. Az ügyletkötés a szervezeti egység jóváhagyásához kötött volt.

Bejelentette, a 100.000.000 forint kölcsönt a felperesi beavatkozóval szembeni munkaügyi perben kárként érvényesíti.

..... a felperes keresetének helyt adást kért. Előadta, felperes az ingatlant tehermentesen vásárolta meg, nem volt ok és indok általa olyan megállapodás aláírására, amivel az alperes tartozása elengedésre került volna. A márciusi megállapodás a felperes és az alperes között nem jött létre, amennyiben a jelzálogjog levételéről megállapodás született volna, az legkésőbb 2007. december 28-án írásba foglalásra került volna. Az eredeti aláírása körülményeire kérte a becsatolt ügyvédi feljegyzés bizonyítékkénti elfogadását. Utalt arra, amikor őrizetbe vették április 11-én, teljesen felleltározták az iratokat, és nem találták a megállapodást.

Alperes értékelendő körülménynek tekintette, felperes csak 2010. március 16-i tárgyaláson, tanúkénti meghallgatását követően hivatkozott először arra, a 2008. novemberében csatolt megállapodás nem a kelte szerinti napon készült. Nem életszerű, az előzetes letartóztatásban lévő tanú, amikor már érvényes képviseleti

joggal nem rendelkezik, olyan megállapodást ír alá, amelyből 100.000.000 forint vagyoni hátrány érheti az általa korábban képviselt felperest. A Pp. 196.§ (1) bekezdés d) pontjában foglalt törvényi vélelemre figyelemmel a felperest terheli annak bizonyítása, a megállapodás nem 2008. márciusában jött létre, tekintve az okirat általi aláírása bizonyítást nyert és a felperes a másik két aláírás valódiságát nem tette vitássá. Az aláírás valódisága folytán megalapozatlan a felperes Ptk. 200.§ (2) bekezdésére hivatkozása. Az a körülmény, felperes a háromoldalú megállapodás tartalmát nem könyvelte le, az okiratot nem iktatta, nem bizonyítja, az okirat ne létezett volna. A háromoldalú megállapodás létét igazolja a felperesnél felvett 2008. május 20-i jegyzőkönyv is, s mivel a megállapodáson a részéről és a részéről is eredeti aláírás található, az iratot mindenképp május 20-át megelőzően kellett a másik félnek aláírni. a hozzávitt példányokból csak kettőt írt alá, ezeket magával vitte. Ez is igazolja, a felek között korábban mindenképp kialakult a beszámításra irányuló megállapodás, szükségtelen volt ezért befolyásolása. Az okiratok keletkezésének időpontja tekintetében a perbeli szakvéleményre hivatkozott. Állította, téves a felperes bélyegzőre nézve kifejtett álláspontja is, de a felperesi cégnév fölé írt aláírás bélyegző nélkül is cégszerűnek minősül. Vitatta, a párhuzamosan indult perből szerzett volna tudomást a felperesnél fellelt megállapodás hamisított voltáról, s 2008. szeptember 4-e és 23-a között törvényes képviselője intézkedett volna annak utólagos aláíratásáról. Hangsúlyozta, 2008. júniusában írt válaszlevelében is utalt már a megállapodás létrejöttére. Vitatta azt is, és tanúnyilatkozata igazolnák a megállapodás szeptemberi aláírásának tényét. tanúnyilatkozatából az a következtetés vonható le, az általa bevitt okirat nem lehetett a megállapodás, mivel a megállapodás nem kétoldalú, s nem lehetett aláíratlan szűz példány, tekintve úgy nyilatkozott, 2008. március 4-ét követően biztosan nem írta alá a megállapodást, de a tanú egyébiránt sem állította, hogy egyértelműen a megállapodás volt az, amit aláíratott. Az általa írt feljegyzésből, a találkozások számát tekintve pedig az olvasható ki, a „témára” legkorábban 2008. október elején kerülhetett sor, s tekintve, a háromoldalú megállapodás bíróságra benyújtott példánya már 2008. szeptember 22-én a birtokában volt, az irat nem lehetett azonos a tanú által BV intézetbe bevitt irattal. Felperes tehát nem tudta megdönteni a Pp. 196.§ (1) bekezdés d) pontja szerinti vélelmet.

Vitatta azt is, a megállapodás aláírása a felperes alapszabálya szerint jóváhagyáshoz kötött lett volna, de ha ez a feltétel fenn is állt volna, sem érintette volna a felperes képviselőjére jogosult személy kívülálló harmadik személyekkel szembeni képviselői jogát.

Állította, a beszámítás alapját a kölcsön fedezeteként szolgáló 100.000.000 forint összegű jelzálogjog képezte, amelyet a adott biztosítékként a részére arra az esetre, ha nem tudna eleget tenni 2006. július 12-ig a közöttük létrejött faktoring szerződésben vállalt fizetési kötelezettségének. A a jelzálogjog törléséhez a hozzájáruló nyilatkozatát azért adta ki, mert a és a felperes között létrejött adásvételi szerződés megkötésekor a jelzálogjog megszüntetésének ellenértéke érvényesítve lett a vételár meghatározásánál. A megállapodás megkötése okszerű, jogilag és gazdaságilag indokolt volt. Az ingatlan ugyanis az adásvételi szerződés megkötésekor még nem volt tehermentes, a jelzálogjog törlés iránti

kérelem még széljegyként sem szerepelt. A felperes erről információt csak közvetlenül a-tól vagy tőle szerezhette, az információ átadás közvetlen kapcsolatfelvételt feltételez a felek között 2007. december 27-én vagy 28-án. Azért fontos az előzetes megállapodás kérdésének tisztázása, mert ha, a beavatkozó és az alperes között volt előzetes megállapodás, akkor a beavatkozónak nyilatkoznia kellene annak tartalmára is. A pénz-körbetartozást oldották fel a háromoldalú megállapodással. Éppen a csökkentett vételár fejezi ki, bár a jelzálogjog még rajta volt 2007. december 28-án az ingatlanon, a vételár mértéke már feltételezte, az a felek megállapodása folytán meg fog szűnni. Így a beszámítás alapját a jelzálogjog törlése képezte, mely 2008. február 19-i földhivatali határozattal történt meg, s a postázási időt is beleszámítva, a megállapodás megkötésének 2008. március 4-i időpontja teljesen logikus. Felperes a vele szembeni kölcsönkövetelésének biztosítékaként az ingatlant tartotta nyilván, mivel a faktoring szerződés összekapcsolta-vel szembeni követelését az ingatlannal. Ezt igazolta nyilatkozata, valamint felperes mérlege is. Az ingatlan megvételével viszont felperes vele szembeni kölcsönkövetelése fedezetlenné vált, de a jelzálogtörlés is már önmagában megszünteti a vele szembeni követelés fedezetét. A kölcsönkövetelés mögötti jelzálogjog elvesztésével a követelés mérlegben nyilvántartott értéke lecsökken, veszteségként kell elszámolni. Ez be is következett, az ingatlan megvásárlása után felperes a vele szembeni követelését nullára leértékelte, pont azért, mert a beszámítással történt tartozásrendezést később sem könyvelték le. Hangsúlyozta, az előzetes egyeztetés nélküli egyoldalú jelzálogtörlés mindhárom fél számára hátrányos következményű lett volna. Úgy nyilatkozott, arra nem kíván hivatkozni, hogy már március 4-ét megelőzően szóban létrejött a felek között megállapodás. Felhívás ellenére sem kívánta feltárni, milyen tartalmú egyoldalas okiratot adott átnak aláíratásra.

Az elsőfokú bíróság 2011. augusztus 31-én kelt 32.G.41.217/2008/77. számú ítéletével kötelezte alperest 110.000.000 forint és ennek 2008. április 1-jétől a kifizetésig járó évi, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző napon érvényes jegybanki alapkamat hét százalékkal növelt mértékű kamata, valamint 2.551.375 forint perköltség felperesnek, 1.250.000 forint perköltség beavatkozónak, 900.000 forint feljegyzett kereseti illeték államnak megfizetésére. Ezt meghaladóan a keresetet a 2008. március 31-ére eső késedelmi kamat tekintetében, elutasította. Az ítélet indokolásában a perbeli bizonyítékok mérlegelésével tényként állapította meg, a 2008. március 4-i keltezésű megállapodást 2008. szeptemberében (pontosan meg nem határozható napon) írta alá. Döntő súllyal értékelte tanú vallomását, s a feljegyzésben foglaltakat, utalva arra, a büntetőeljárásban került kirendelésre, mint meghatalmazott védőt a felekhez kapcsolat nem fűzte. Elfogadta ítélezése alapjául a beavatkozó arra vonatkozó személyes előadását is, mely szerint ezen okiratot a büntetés-végrehajtási intézetben 2008. szeptemberében írta alá, azzal, a beavatkozó szavahihetősége kapcsán ugyan erős kételyek merültek fel, de e körben előadását az egyetlen elfogulatlannak tekinthető tanú megerősítette. Rámutatott, a szeptemberi aláírás tényét támasztotta alá tanú azon nyilatkozata is, miszerint ő 2008. március 4-én-on írta alá ezen

megállapodástnal együtt, és akkor még a felperes képviselőjének aláírása az okiraton nem szerepelt. A szeptemberi aláírás tényét erősíti meg a két írásszakértő megbízásának időpontja, a felperesnél az okirat előkerülésének módja és időpontja is. Az alperes által megbízott igazságügyi írás- és nyomszakértő 2008. szeptember 23-án írásos megbízással kapta a megbízást alperestől, ez is azt valószínűsíti, miután a büntetés-végrehajtási intézetben aláírt egy példányt eredetben, ezt követően ezen eredeti aláírással ellátott okiratot adta át az alperes a magánszakértőnek írásbeli szakértői vizsgálatra. igazságügyi írásszakértő viszont a 2008. június 17-i megbízását követően aláírásának hamis voltát állapította csak meg. A perbeli igazságügyi szakértő pedig mindenben alátámasztotta a két fél által felkért igazságügyi szakértők szakvéleményét.

..... megállapodás márciusi létrejöttére vonatkozó nyilatkozatát elfogultnak találta, tekintve, mint törvényes képviselő érdekelt az ügyben, s szavahihetősége is erősen megkérdőjeleződött, egyrészt azzal, teljesen ellentétesen nyilatkozott e körben előadásával. Nem hihető, ne emlékezne arra, küldött-e be aláírásra okiratot. Mi értelme lett volna a büntető ügyben kirendelt védőt felkeresnie, ha nem azon keresztül akart iratot aláírásra beküldeni.val is részben ellentétes volt a nyilatkozata. és tanúvallomása közötti ellentmondás az okirat aláírt vagy aláíratlan volta tekintetében tanúvallomását nem kérdőjelezi meg, annak a-nek a törvényes képviselője, akinek a nevében a tárgyalások során nyilatkozott, a az alperessel szoros üzleti kapcsolatban áll. Közvetett bizonyítékként értékelte azt is, felperesnél az iratok felleltározását követően nyoma sem volt az okiratnak. Ugyanakkor rá egy hónapra az ismételt leltározás során előkerült az az okirat, amelyen nem a névaláírótól származó megállapodás volt. Ez az irat iktatva nem volt, a könyvelésben nem szerepelt és az éppen belső ellenőrzést végző személy „találta meg” egy dossziében. tanú előadását is a szeptemberi aláírás körében értékelte. és ugyanakkor ellentétes előadást tett az okirat aláírásának időpontjára és helyszínére. Semmilyen tanúnyilatkozat nem támasztotta alá, és en együttesen írták volna alá a szerződést 2008. március 4-én. szakértő is csak feltételezte, mely példány készülhetett később, ezért az a tényállás megállapításánál nem volt figyelembe vehető.

A továbbiakban kifejtette, a felek között szóban semmiképpen sem jött létre a megállapodás, erre az alperes sem kívánt hivatkozni. határozottan a megállapodás írásbeli megkötését állította, egyebekben pedig egyetlen tanú, az okiratot készítő, ellenjegyző ügyvéd nem tudott a felek megállapodásáról nyilatkozni, mert mindig mindenről kettesben és tárgyalt.

Alperes a kölcsönszerződés létrejöttét, a kölcsön összegének átvételét nem vitatta, arra hivatkozott, a kölcsönszerződésben foglalt kölcsönösszeggel elszámolt a 2008. március 4-i megállapodással. Tekintve, a hivatkozott megállapodást 2008. szeptemberében akkor írta alá, amikor már nem volt a felperes törvényes képviselője, álképviselőnek minősül, s a Ptk. 221.§ (1) bekezdése értelmében a szerződés a képviselt felperest nem köti, a szerződés létrejöttéhez hiányzott a felperes akaratának a Ptk. 205.§ (1) bekezdése szerinti fennállása, kifejezése is. Az eljárás során a felperes vitatta a megállapodás létrejöttét, az álképviselő által kötött

megállapodást nem hagyta jóvá. Mindebből az következik, a felek között nem jött létre olyan megállapodás, amelyben a kölcsönösszeg visszafizetését egy másik ügyletbe való beszámítással rendezték volna. A szerződés létre nem jöttére figyelemmel nem volt jogi jelentősége a bélyegző használatának, és annak sem, a megállapodás létrejötte a felperes intézőbizottsága jóváhagyásához kötött volt-e. Az alperes a kölcsönszerződés alapján köteles a kölcsön összegét, valamint annak kamatait a Ptk. 523.§ (1) bekezdése alapján felperes részére visszafizetni.

Az ítélettel szemben az alperes fellebbezett jogi képviselő útján. Elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását, másodsorban az ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását, felperes első- és másodfokú együttes perköltségben marasztalását kérte. Állította, az elsőfokú bíróság tévesen és megalapozatlanul állapította meg a tényállást, téves az abból levont jogi következtetése is. Kifogásolta, az elsőfokú bíróság a meghatalmazottként eljáró, elfogulatlanak nem tekinthető ügyvéd tanú nyilatkozatának tulajdonította a legnagyobb jelentőséget, s a tényállás részévé tette a tanú által 2009. december 1-jén kelt feljegyzést, ügyvéd tanúvallomását nyilatkozata megerősítéseként értékelte. ügyvéd tanúvallomása nem támasztotta minden kétséget kizáró módon alá, valóban a perbeli megállapodás volt-e az, amit aláírásra a beavatkozónak bevitt, az okirat keltezését a feljegyzés nem is tartalmazta. ügyvéd „nem értette, mi szükség ebben az ügyben hamisításra, ha van eredeti okirat is”. Ezen megjegyzése alátámasztani látszik azt a szakértői feltételezést, mely szerint a valódi okirat keletkezett korábban a hamisítottnál. Kiemelte, nem tett arról említést sem a tárgyaláson, sem pedig a feljegyzésben, lett volna beszélgetés közte és között. Ennek tisztázása a tényállás teljes körű felderítése szempontjából lényeges bizonyítási cselekmény lett volna az első fokú eljárásban. Az elsőfokú bíróság, bár megkérdőjelezte szavahihetőségét, mégis elfogadta azon tényelőadását, ő 2008. március 4-én írta alá a kérdéses megállapodást. Ha a bíróság elfogadta a tanú ezen előadását, valamint elfogadta ügyvéd tanú azon nyilatkozatát is, mely szerint számára senki által alá nem írt, „szűz” példányok kerültek a kérdéses egyoldalas okiratból átadásra, akkor ezekből a nyilatkozatokból a logika szabályai szerint nem következhet az, a kérdéses átadásra került okirat a 2008. március 4-i megállapodás volt, hiszen ebben az esetbennak utóbb alá kellett volna még írnia a megállapodást. Az elsőfokú bíróság tehát,, valamint tanúk előadásából a logika szabályai szerint is helytelenül következtetett arra, a kérdéses megállapodást 2008. szeptemberében írhatta alá. Sérelmezte, az elsőfokú bíróság a beavatkozó elfogultságával nem foglalkozott. Kifogásolta, tanú hozzá fűződő gazdasági kapcsolata okán történt elfogultnak minősítését is. Az elsőfokú bíróság azon következtetése, miszerint a védő általi felkeresése csakis az okirat aláírása céljából történt, súlyosan iratellenes, megalapozatlan. Kifogásolta azt is, az elsőfokú bíróság a közvetett bizonyítékok értékelésével is a megállapodás szeptemberi aláírását állapította meg. Az egyes példányokon elhelyezésre került bélyegzőlenyomat azonossága éppen a 2008. szeptemberi aláírás megállapíthatósága ellen ható körülmény. Ha ugyanis a törvényes

képviselője valóban átadott volna „szűz” példányokat a megállapodásból ügyvédnek, akkor valamikor 2008. szeptember végén kellett volna a megállapodáson olyan bélyegzőlenyomatot elhelyezni, amely egyébként már a 2008. májusában a felperesnél fellelt okiraton is látható volt. Ez a körülmény azt a logikai következtetést erősíti, mindkét megállapodás példányt 2008. májusát megelőzően kellett pecséttel, illetve aláírással ellátni. Hangsúlyozta, a felperesi példányt felperes saját hivatali helyiségében lelték fel utóbb, ahol nem járt. Az elsőfokú bíróság tévesen tulajdonított jelentőséget annak, a felek a perben mikor adtak megbízást saját magánszakértőjüknek a birtokukban lévő megállapodási példányok megvizsgálására.

Az érdemi védekezését minden esetben a kereseti kérelemhez igazítva adta elő. Kiemelte, az iratok között elfekszik az a 2008. június 27-én kelt irat, melyben már hivatkozott a létrejött háromoldalú megállapodás tartalmára, s ez is igazolja, már ezen levél megírásakor rendelkezésére kellett állnia a megállapodásból egy eredeti példánynak.

Az elsőfokú bíróság tehát az általa számba vett bizonyítékok alapján helytelen logikai következtetés alapján állapította meg a tényállást, részben pedig elmulasztott a tényállás teljesebb körű felderítése érdekében szükséges bizonyítási cselekményeket fogantatosítani.

Sérelmezte, az elsőfokú bíróság meg sem kísérelte a bizonyítás tárgyává tenni a megállapodás általa feltárt előzményeit, melyekkel a március 4-i aláírási időpont igazolható lett volna. Ugyanakkor azt rögzítette, a felek között szóban semmiképpen nem jött létre a megállapodás, ellenkérelmét valóban az írásba foglalt megállapodásra alapozta, előadva azonban annak jogi-gazdasági indokait, melyeket az ítéletében az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során még csak számba sem vett.

..... nyilatkozatából is, miszerint azért került sor ennek a március 4-i megállapodásnak az aláírására, a pénznek ne kelljen körbe mennie ennyi fél között, egyértelműen látható az az általa a per során több alkalommal hangoztatott gazdasági ésszerűség, mely a megállapodás március 4-i aláírását támasztja alá. A jelzálogjog törlésével kapcsolatos egyeztetésről pedig maga a beavatkozó is nyilatkozatot tett. Sérelmezte, az elsőfokú bíróság még bizonyítást sem vett fel a beavatkozó irányába arra vonatkozóan, a jelzálogjog törlésében a felek milyen módon állapodtak meg, mi volt az e körben lefolytatott tárgyalás tartalma.

Felperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte helyes ténybeli és jogi indokai alapján, valamint az alperes másodfokú perköltségben marasztalását. Az első fokú eljárásban előadottakat fenntartva, részben megismételve változatlanul vitatta, az alperes beszámítás útján teljesített volna, mivel a 2008. március 4-i megállapodás nem jött létre, abban foglalt tartalommal kölcsönös akarat nem állt fenn a felek között, a által 2008. szeptemberében aláírt nyilatkozatot pedig nem ismeri el. Annak alátámasztására, a megállapodást közreműködésével 2008. szeptemberében írta, írhatta alá, egyebek mellett hivatkozott elfogulatlannak tekinthető tanúvallomására, az okirat fellelésének körülményeire, a kölcsön számviteli nyilvántartásában szereplésére.

Utalt arra is, az alperes csupán 2008. november 13-án csatolta az általa felkért szakértő 2008. szeptember 24-i véleményét. Amennyiben a megállapodás által aláírt példánya korábban is rendelkezésére állt volna, a felügyeleti biztos fizetési felszólítására védekezésül már 2008. június 27-én csatolhatta volna a teljesítése egyértelmű igazolásaként. Hangsúlyozta, a perbeli adatok alapján megállapítást nyert, a megállapodás érvényesen nem jött létre.

..... szintén az ítélet helybenhagyását, alperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Előadta, alperesnek az általa kétségesnek, ellentmondónak vagy aggályosnak tartott bizonyítást a tanúkhöz intézett kérdésekkel vagy a tanúk ismételt meghallgatásával kellett volna az elsőfokú eljárásban orvosoltatnia. A meghallgatott tanúk az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást alátámasztották.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül, s a fellebbezést az alábbiakra tekintettel megalapozatlannak találta.

A Ptk. 61. §-a szerint az egyesület jogi személy, míg a Ptk. 29.§ (3) bekezdése úgy rendelkezik, a jogi személy nevében aláírásra a jogi személy képviselője jogosult.

A Ptk. 219.§ (1)-(2) bekezdése akként rendelkezik, más személy, képviselő útján is lehet szerződést kötni, vagy nyilatkozatot tenni, a képviselő cselekménye által a képviselt válik jogosítottá.

A Ptk. 221. § (1) bekezdése szerint, aki képviseleti jogkörét jóhiszeműen túllépi, vagy anélkül, hogy képviseleti joga volna, más nevében szerződést köt, és eljárását az, akinek nevében eljár, nem hagyja jóvá, köteles a vele szerződő félnek a szerződés megkötéséből eredő kárát megtéríteni.

A Ptk. 205.§ (1) bekezdése szerint a szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre.

Az idézett rendelkezésekből leszűrhető, kötelmet a képviselt és a másik fél között csak valódi képviseletre jogosult képviselő jognyilatkozata keletkeztet. Az álképviselő cselekménye a képviseltet nem köti, s mivel nincs olyan kölcsönös akaratnyilatkozat, amely a képviselt nyilatkozatának minősülne, szerződés nem jön létre.

A Pp. 3.§ (3) bekezdése értelmében a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása főszabályként a feleket terheli. A bíróság köteles a jogvita eldöntése érdekében bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről a feleket előzetesen tájékoztatni.

A Pp. 3.§ (5) bekezdése a szabad bizonyítás elvét deklarálja.

A fenti rendelkezésekkel összhangban a Pp. 141.§ (2) bekezdése előírja, amennyiben ez a tényállás megállapításához szükséges, a bíróság a feleket felhívja nyilatkozataik megtételére és lefolytatja a bizonyítási eljárást.

A Pp. 164.§ (1) bekezdésének a bizonyítási teherre vonatkozó szabálya szerint a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el.

A Pp. 166.§-ának (1) bekezdése pedig úgy rendelkezik, bizonyítási eszközök különösen a tanúvallomások, a szakértői vélemények, a szemlék, az okiratok és egyéb bizonyítékok.

A Pp. 196.§ (1) bekezdés d) pontja értelmében a magánokirat az ellenkező bebizonyításáig teljes bizonyítékul szolgál arra, hogy a kiállítója az abban foglalt nyilatkozatot megtette, illetőleg elfogadta vagy magára kötelezőnek ismerte el, ha azt a gazdálkodó szervezet által üzleti körében állították ki és szabályszerűen aláírták.

A Pp. 197.§ (1) bekezdése szerint a magánokirat valódiságát csak akkor kell bizonyítani, ha azt az ellenfél kétségbe vonja, vagy a valódiság bizonyítását a bíróság szükségesnek találja.

A Pp. 206.§ (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el.

A Pp. idézett rendelkezéseiből leszűrhető, a Pp. 164.§ (1) bekezdése a bizonyítási kötelezettség és a bizonyítási teher általános szabályait tartalmazza. A törvényi vélelmek esetén azonban a bizonyítási teher átfordul, tehát a vélelmezett tény fenn

nem állásának, a tényállás valótlanságnak a bebizonyítása az ellenfélre hárul. Amennyiben a fél keresete, illetőleg ellenkérelme alapjául teljes bizonyító erejű magánokirat tartalmára, az abban foglalt nyilatkozatra hivatkozik, s a magánokirat valódisága bizonyított, az okiratban foglaltakkal szembeni bizonyítás az ellenérdekű felet terheli, ideértve az okirat létrejöttét, keletkezése időpontját is.

Nem vitásan a felek és a perben nem álló és között egy, a felperes által alperesnek nyújtott 100.000.000 forint kölcsönrel indult szerződéses láncolat volt, melynek során az alperesnek a felperessel szembeni perbeli tartozása mellett a-nek az engedményezésből eredő alperessel szembeni vételártartozása, míg a-nek a-vel szembeni tartozása is keletkezett.

A perbeli adatokból megállapíthatóan továbbá a betéti társaság tulajdonában álló ingatlant a javára bejegyzett jelzálogjog terhelte, majd a Kft. jelzálogjogról történt lemondását követően az ingatlant a felperes már tehermentesen vásárolta meg, jóval alacsonyabb vételáron, mint ahogyan az a betéti társaság tulajdonába került.

(Kétségtelen, hogy ezen előzmények, amint arra alperes hivatkozott, gazdasági ésszerűségi, célszerűségi okból indokolhatták egy megállapodás felek általi megkötését a követeléseik, tartozásaik rendezése érdekében, bár arra nézve nincs adat, hogy a a kölcsöntartozását a-nek teljesítette volna.)

Tekintve azonban, az alperes az általa említett megállapodás létrejöttét kifejezetten a 2008. március 4-i írásbeli megállapodással kívánta alátámasztani, s a felperes az aláírás okiraton szereplő időpontját vonta kétségbe. Az adott ügyben a jogvita elbírálása szempontjából abban a kérdésben kellett állást foglalni, 2008. március 4-én létrejött-e érvényesen olyan megállapodás, amely tartalmára tekintettel alperest mentesítette volna a vele szemben igényelt 100.000.000 forint kölcsönösszeg visszafizetése alól. E kérdés eldöntése tekintetében helytállóan folytatott széles körű bizonyítást az elsőfokú bíróság, s a rendelkezésre álló adatok alapján megalapozottan, a bizonyítékok ésszerű, életszerű értékelésével jutott arra az álláspontra, ezen időpontban, de cégképviseleti jogosultsága időtartama alatt sem írta alá az okiratot.

A Fővárosi Ítéltábla, annak ellenére, hogy ügyvéd valójában meghatalmazásából, s nem pedig kirendelt védőügyvédként járt el, osztotta az elsőfokú bíróság kifejtett állásponjtát, mely szerint tanúvallomása, írásbeli nyilatkozata igazolja, a megállapodás aláírására akkor került sor a BV intézetben, amikor felperes képviselőre már nem volt jogosult. Önmagában az a körülmény, hogy a feljegyzésben a megállapodás pontos keletkezése nem volt

feltüntetve, a feljegyzés bizonyítékkénti figyelembe vételét nem tette lehetetlenné, hiszen az tartalmazta, a-hoz bevitt okiraton az aláírás időpontjához képest „jóval korábbi dátum szerepelt”. A Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban is, a megállapodás felperesnél történt iktatásának hiánya, az alperesi tartozás változatlanul felperesi számviteli nyilvántartásban tartása, először a hamis aláírással ellátott okirat fellelése, a fellelés körülménye, a által aláírt példány alperes általi szakértőnek átadási időpontja mind olyan tény, amely azt erősíti, hogy a megállapodás aláírására nem kerülhetett sor 2008. március 4-én. Az elsőfokú bíróság életszerűen jutott arra a következtetésre, hogy az okirat általi aláírása, pontosan meg nem határozható időpontban, 2008. szeptemberében történt, amikor felperes képviselőjére már nem volt jogosult.

A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint nem életszerű, hogy ha már az alperesnek 2008. március 4-én, ahogyan maga állítja, már rendelkezésére állt az aláírt megállapodás, azt a felügyeleti biztos fizetési felszólítására küldött válaszleveléhez ne csatolta volna, vagy azt a későbbiekben ne mutatta volna felperesnek be, ehhez képest jelen perben is csak 2008. november 27-én-én került benyújtásra. Úgyszintén nem életszerű, ha 2008. májusában már lett volna által aláírt megállapodás példány, úgy a május 20-i belső ellenőrzés alkalmával nem az került volna elő.

Alperes állítása szerint, az okirat 2008. március 4-i aláírását tanúsítja tanúnyilatkozata, valamint vallomása is. úgy nyilatkozott, az okiratot kizárólag 2008. március 4-én írta alá-nal együttesen, s egy-két napon belül visszavitt neki egy aláírt példányt, mely „a könyvelésen megvan”. viszont azt adta elő, a megállapodást-tal együtt írta alá a felperes irodájában. Ezen ellentmondásos nyilatkozatok erősen megkérdőjelezzik a tanúk szavahihetőségét az aláírás körülményei tekintetében, ezt az elsőfokú bíróság is helyesen észlelte, értékelte.

Amint a Fővárosi Ítéltábla rámutatott, az okirattal szembeni bizonyítás a felperest terhelte. Az alperes sem volt elzárva azonban attól, figyelemmel e tanúnyilatkozatok közötti ellentmondásra is, hogy az okirat létrejöttének időpontjára vonatkozóan további bizonyítást ajánljon fel, így például a Pp. 190. § (3) bekezdése szerint indítványozza a perben részt nem vevő kötelezését a birtokában lévő, 2008. március 4-ét követően érkezett megállapodás példány csatolására, vagy főkönyvi adataival igazolja, hogy a megállapodás 2008. március 4-i aláírását követően, „a beszámításra” figyelemmel, a felperessel szembeni tartozása könyveiből kivezetésre került.

Tekintettel arra, az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló perbeli adatok okszerű mérlegelésével, az ítélete érdemére ki nem ható, lényeges eljárási szabálysértés nélkül jutott arra a következtetésre, a megállapodás 2008. szeptemberi aláírásakor álképviselőnek minősült, s mivel a felperes utóbb az általa tett

nyilatkozatot nem hagyta jóvá, helyesen állapította meg azt is, a megállapodás felperest szerződési akarata hiányában nem köti, ebből következően a felek között nem jött létre olyan szerződés, amely az alperes perbeli kölcsönszerződésből eredő tartozását megszüntette volna.

Minderre figyelemmel az elsőfokú bíróság helytállóan kötelezte alperest 110.000.000 forint és kamatai megfizetésére.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező alperest a felperes 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés c) pontja, (5) és (6) bekezdése, valamint 4/A.§-a alkalmazásával megállapított, a kifejtett jogi képviselői tevékenységgel arányos ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltsége megfizetésére.

Budapest, 2012. szeptember 14.

. Rózsa Éva s.k.
a tanács elnöke

Dr. Rutkai Éva s.k.
előadó bíró

. Molnár József s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

Sárközi Veronika
bírószági ügyintéző